

5 Agosto, 2024

L'orquestra barroca Vespres d'Arnadí va actuar amb Sunhae Im, Núria Rial, Xavier Sabata i Juan Sancho com a solistes vocals

El primer oratori de Händel al Festival de Torroella

XAVIER PASET
Torroella de Montgrí

Ja fa uns anys que Vespres d'Arnadí, la formació que lidera Dani Espasa, s'ha fet un lloc entre els grans festivals i val a dir que els encàrrecs que ha rebut no han estat menors. Per al primer oratori de Händel estrenat a Roma han escollit un repartiment vocal de luxe que va brillar especialment en la segona part de l'obra.

Potser la solista més brillant va ser Sunhae Im, amb una veu que va anar guanyant terreny tot i que cal dir que és la que tenia més paper. Núria Rial potser va tenir moments desiguals encara que va estar sempre a molt bon lloc. Xavier Sabata, impecable com de costum, va tenir juntament amb un magnífic Juan Sancho el moment més interessant musicalment en el duo magistral que van protagonitzar. Tots dos van saber ajustar-se a un moment molt espectacular de la partitura per l'emotivitat i l'extraordinària escriptura musical. Destacaria la gran bellesa del timbre de Sancho i especialment la seva facilitat vocal perquè en un tenor no és gens fàcil naturalitzar la veu. Tots quatre van estar a un gran nivell.

Vespres d'Arnadí va estar a un molt bon lloc secundant les veus. Es notava que havien fet els deures i que havien madurat la partitura. Espasa sap imprimir energia i color a l'orquestra i a més és un gran continuista. Cal destacar els papers dels solistes instrumentals: violoncel, oboè i flauta de bec que van tenir moments molt brillants. El baix continu va ser un motor amb una sonoritat molt present, potser amb massa vehemència, però amb una sonoritat molt rodona, molt atent a les dinàmiques. Hi ha un gran ofici però encara no han arribat a resoldre les subtilitats. El seu paper i compromís no és menor en cap cas. Tenen molt a fer i és un gran esforç sostenir tota l'obra. Per les cordes altes diria em mateix. Manca encara l'esclat interpretatiu de la grans formacions internacionals. Crec que si tinguessin més suport institucional podrien arribar amb un treball continuat a esdevenir una formació de referència. I és que cal recordar sempre els condicionants amb què treballen els grups musicals. Ens calen formacions estables que puguin treballar en un projecte a llarg termini i això reclama planificació, disponibilitat, molt temps d'assaig i maduració que els permeti tenir una veu pròpia. ■